

DAN REBELLATO, presentació a l'entrevista feta a Sarah Kane el dia 3 de novembre de 1998.

<http://www.danrebellato.co.uk/sarah-kane-interview/>

(Traducció: TNC)

El 3 de novembre de 1998, Sarah Kane va venir al Royal Holloway per a una entrevista. Jo hi impartia el meu curs de teatre britànic i havia treballat les obres de Sarah Kane durant un parell d'anys. La coneixia una mica, a través de David Greig, i li vaig escriure una carta. Ella em va deixar un missatge al contestador dient alegrement «sí, vindré i parlaré amb els teus alumnes».

Aquells estudiants estaven atemorits. Havien llegit *Blasted*, *Cleansed (Purificats)* i *Crave (Ànsia)*, i no aconseguien imaginar-se quina bèstia salvatge anava a presentar-se. Però Sarah Kane va ser completament encantadora; divertida, autocrítica, però orgullosament clara sobre la responsabilitat moral de la feina.

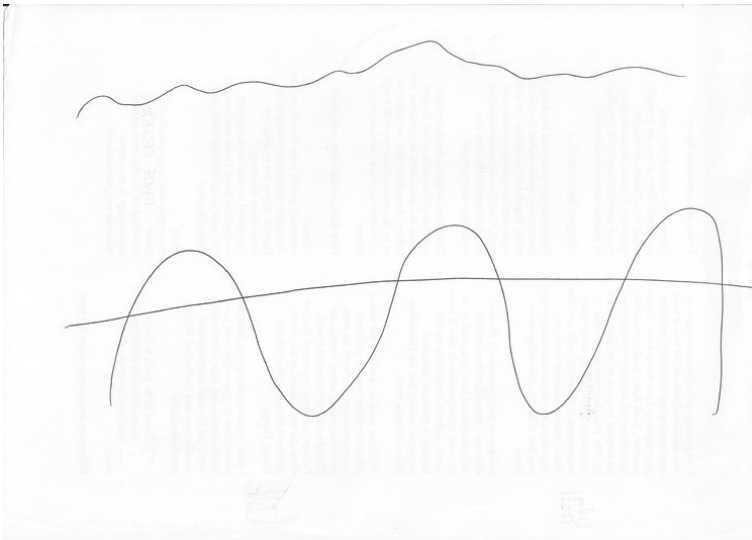
Després, vam anar al pub i vam conversar una estona més. Va parlar sobre la seva obra, sobre el dramaturg Howard

Baker, sobre projectes. No hi va haver cap indicatiu, almenys que jo pogués percebre, que al cap de pocs mesos estaria morta. Crec que va ser l'última entrevista que va oferir. Aquell hivern va caure en una depressió més profunda i, pel que sembla, no va voler passar cap altre període de desesperació com aquell i va intentar llevar-se la vida amb una sobredosi, no ho va aconseguir, va ser traslladada a l'hospital i es va penjar a la seva habitació.

Aquesta entrevista és un dels pocs enregistraments de Kane parlant. Va ser considerada molt aviat com un material clau sobre la seva obra. Aleks Sierz va agafar-ne la cinta i la va transcriure per al seu treball *In Yer Face Theater* (2002), i està citada extensament al llarg del llibre de Graham Saunders *Love Me Or Kill Me: Sarah Kane i el Teatre dels Extremes* (2002). L'entrevista [...] ha estat publicada recentment, en una forma abreujada, al llibre de Sierz *Dramatúrgia britànica contemporània: els anys noranta*. Londres, Methuen Drama, 2012, pàgs. 198-208.
[...]

Durant l'entrevista, cap al minut 39, Sarah explica la diferència entre trama i argument en relació a *Blasted* i *Cleansed*. Per explicar-ho visualment, va aprofitar el full on

tenia les meves preguntes i va dibuixar-hi al darrere un diagrama. És aquest:

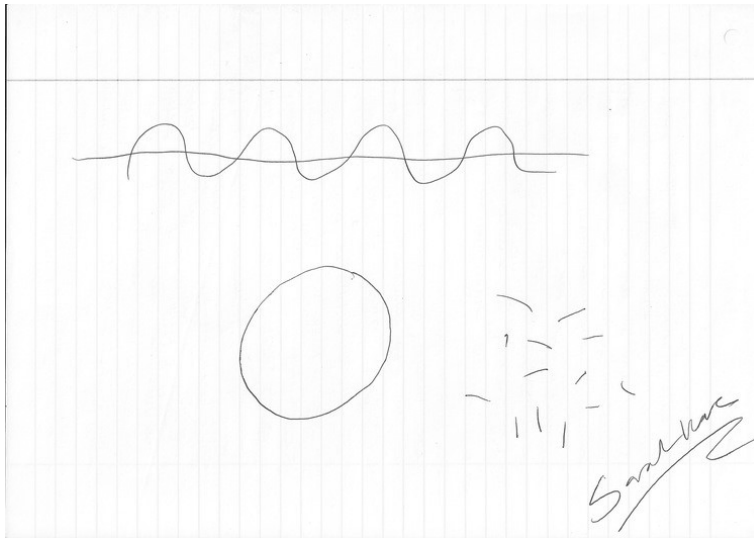
La línia superior representa *Blasted*. A la trama (el que veiem a escena) apareix gradualment l'argument sencer (el món ficcional complet). El diagrama de sota és *Cleansed*. La línia recta horitzontal representa la trama; l'argument són una sèrie d'alts i baixos dramàtics, dels quals només apareixen a la trama els esdeveniments més extrems i violents (el que queda per sobre de la línia). La resta queda silenciada; el «rerefons» no es fa visible a l'obra. Ella també suggereix que aquesta és l'estructura de trama/argument del *Woyzeck* de Büchner, que va dirigir al Gate Theatre.

Al final de l'entrevista, comenta l'obra que estava escrivint en aquell moment: *4.48 Psychosis*. Descriu l'esfondrament

dels límits entre el jo i l'altre, entre el jo i el món que és característic de la psicosi i diu que està intentant trobar una forma per a l'obra que expressi aquesta experiència, però es va negar a dir quina forma seria («No explicaré a ningú com ho estic fent... si algú de vosaltres hi arriba abans em posaré furiosa!»). Després de l'entrevista, érem al meu despatx al Royal Holloway. Li vaig donar un petit record del seu passat: un tiquet de l'obra *Victory* de Howard Baker al Glynne Wickham Theatre a la Universitat de Bristol la tardor de 1989, que havia estat el moment en què la vaig conèixer per primera vegada. Va mostrar-se estranyament il·lusionada amb aquest petit tiquet blau.

Li vaig tornar a preguntar per *4.48 Psychosis* i la forma que estava esforçant-se a crear. Va agafar un tros de paper del meu despatx i va dibuixar un altre diagrama. Va repetir el diagrama de *Cleansed* —la línia recta com a trama i la corba com a argument. Després va dibuixar un altre diagrama per a *4.48 Psychosis*. El cercle és l'argument i, a la dreta, completament separat, hi ha la trama: una sèrie de fragments atòmics inconnexos. Era una analogia amb el jo, experimentat en fragments, no protegit per cap mena de

sentit coherent d'una personalitat completa, fatalment obert al món. Això és el que va dibuixar:

Estava prou satisfeta amb la claredat del seu diagrama. Crec que l'hi vaig prendre i vaig dir, en broma, «Me'l quedo». Ella va riure, me'l va treure i el va signar a una cantonada, dient «Tindrà més valor quan estigui morta».